

HØJESTERETS DOM

afsagt onsdag den 10. april 2019

Sag BS-5975/2018-HJR

(1. afdeling)

Boet efter A

(advokat Henrik Lindebod)

mod

Lemvig Varmeværk a.m.b.a.

(advokat Håkun Djurhuus)

og

Sag BS-6335/2018-HJR

B

(advokat Henrik Lindebod)

mod

Lemvig Varmeværk a.m.b.a.

(advokat Håkun Djurhuus)

og

Sag BS-6356/2018-HJR

C og D

(advokat Henrik Lindebod for begge)

mod

Lemvig Varmeværk a.m.b.a.

(advokat Håkun Djurhuus)

og

Sag BS-6374/2018-HJR

E og F

(advokat Henrik Lindebod for begge)

mod

Lemvig Varmeværk a.m.b.a.

(advokat Håkun Djurhuus)

I tidligere instanser er afsagt domme af Retten i Holstebro den 14. juli 2016 og af Vestre Landsrets 14. afdeling den 20. september 2017.

I pådømmelsen har deltaget fem dommere: Poul Dahl Jensen, Henrik Waaben, Michael Rekling, Jan Schans Christensen og Lars Apostoli.

Påstande

I sag BS-5975/2018-HJR har appellanten, boet efter A, nedlagt påstand om 1) at indstævnte, Lemvig Varmeværk a.m.b.a., skal betale 10.499,08 kr. med procesrente af 4.048,42 kr. fra den 20. november 2015 og af 6.450,66 kr. fra den 8. februar 2018, og 2) at Lemvig Varmeværk skal anerkende at være uberettiget til at tillægge renter i den periode, hvor pristillægget opkræves.

I sag BS-6335/2018-HJR har appellanten, B, nedlagt påstand om 1) at indstævnte, Lemvig Varmeværk a.m.b.a., skal betale 14.476,88 kr. med procesrente fra den 10. juni 2015, subsidiært, for så vidt angår rentepåstanden, at forrentningen sker fra et af Højesteret fastsat senere tidspunkt, og 2) at Lemvig Varmeværk skal anerkende at være uberettiget til at tillægge renter i den periode, hvor pristillægget opkræves.

I sag BS-6356/2018-HJR har appellanterne, C og D, nedlagt påstand om 1) at indstævnte, Lemvig Varmeværk a.m.b.a., skal betale 8.328,64 kr. med procesrente af 4.004,36 kr. fra den 20. november 2015 og af 4.324,28 kr. fra den 8. februar

2018, og 2) at Lemvig Varmeværk skal anerkende at være uberettiget til at tillægge renter i den periode, hvor pristillægget opkræves.

I sag BS-6374/2018-HJR har appellanterne, E og F, nedlagt påstand om 1) at indstævnte, Lemvig Varmeværk a.m.b.a., skal betale 18.061,63 kr. med procesrente fra den 30. juni 2015, subsidiært, for så vidt angår rentepåstanden, at forrentningen sker fra et af Højesteret fastsat senere tidspunkt, og 2) at Lemvig Varmeværk skal anerkende at være uberettiget til at tillægge renter i den periode, hvor pristillægget opkræves.

Lemvig Varmeværk a.m.b.a. har påstået stadfæstelse.

Anbringender

Appellanterne har anført navnlig, at varmforsyningsselskaberne reelt havde og har en monopolposition, og på forespørgsel fra flere varmemeforbrugere om mulighederne for udtræden som varmemeforbrugere har varmforsyningsselskaberne krævet et ganske betydeligt beløb. I fusionsaftalen var det oplyst, at vilkårene for fusionen skulle godkendes af Energitilsynet.

På baggrund af disse oplysninger valgte E og F og B at betale "underdækningsbeløbet" kontant. A, nu boet efter A, og C og D så sig nødsaget til at afvikle underdækningsbeløbet ved udstedelse af et gældsbrief.

Oplysningerne fra varmforsyningsselskaberne var urigtige og vildledende og i hvert fald egnet til at fremkalde den opfattelse, at appellanterne havde et personligt skyldforhold til Lemvig Varmeværk, som kunne kræves forrentet med 7 %, hvis ikke der straks skete betaling, og i øvrigt at Lemvig Varmeværk var berettiget til at kræve omkostninger til oprettelse af gældsbrief og tinglysning af deklaration betalt af varmemeforbrugerne. Der forelå ikke et personligt gældsforhold. Der kunne ikke kræves forrentning og heller ikke omkostninger til udstedelse af gældsbrief og tinglysning af deklaration.

De urigtige og vildledende oplysninger var bestemmende for, at appellanterne valgte at betale underdækningsbeløbet straks eller udstede et gældsbrief med lavest mulig afviklingstid.

Appellanterne har krav på tilbagebetaling af de indbetalte beløb, hvilket dels støttes på, at aftalerne er ugyldige, jf. bl.a. aftalelovens § 33 og § 36, dels på, at indbetalingerne er sket under urigtige forudsætninger, der var væsentlige, kendelige og i øvrigt relevante.

Det er uafklaret, om betingelserne for en prisdifferentiering er opfyldt, og hvorledes Lemvig Varmeværk reelt har forholdt sig med hensyn til afskrivninger på

transmissionsledningen. Det må være varmemforsyningselskabet, der har bevisbyrden for, at der overhovedet kan opkræves et tillæg.

Lemvig Varmeværk a.m.b.a. har anført navnlig, at Energitilsynet (nu Forsyningstilsynet) var bekendt med rentevilkårene, da Energitilsynet traf afgørelse om ikke at foretage sig yderligere i anledning af fusionen, og varmeværket har været berettiget til i overensstemmelse med fusionsaftalen at beregne en forrentning af gældsudligningsbeløbet med 7 % over afdragsprisen.

Energitilsynet har ikke udstedt pålæg efter varmemforsyningslovens § 21, stk. 4, og sagen vedrører ikke prøvelse af administrative afgørelser. Den vedrører alene det civile forhold mellem parterne på et område, der er tæt reguleret af varmemforsyningsloven.

Det bestrides, at der foreligger aftaleretlig ugyldighed for så vidt angår kravet om betaling af gældsudligningsbeløbet eller for så vidt angår betalingsmåden, dvs. betaling af et engangsbeløb eller afdragsvis betaling som annuitet over 3, 5 eller 10 år. Der foreligger heller ikke aftaleretlig ugyldighed i relation til renten fastsat i fusionsaftalen beregnet som annuitet.

Fastlæggelsen af betalingsmåden og rentesatsen er sket i henhold til en fusionsaftale med tilhørende bilag, herunder det revisorberegnete gældsudligningsbeløb. Fusionsaftalen med tilhørende bilag, der regulerer disse forhold, er godkendt af de tre varmeværkers bestyrelser og efterfølgende af varmeværkernes medlemmer i forbindelse med gennemførelse af ordinære og ekstraordinære generalforsamlinger.

Prisdifferentiering har hjemmel i varmemforsyningslovens § 20, stk. 5. Det ville stride mod bestemmelserne navnlig i lovens § 21, stk. 4, jf. § 20, stk. 7, og § 20 d, stk. 1, hvis de varmemforbrugere, der ønskede afdragsvis betaling over en længere årrække, ikke skulle betale sædvanlig, markedskonform rente af denne kredit. I givet fald ville kreditten være til skade for de varmemforsyningskunder, der valgte at betale gældsudligningsbeløbet uden forrentning som en engangsbetaling, og for de kunder, der ikke skulle betale et gældsudligningsbeløb, som i givet fald ville komme til at bidrage til finansieringen af kreditten. Energitilsynets krav om, at der skal være mulighed for at vælge mellem at betale gældsudligningsbeløbet kontant som et engangsbeløb og betaling i afdrag, må bygge på den forudsætning, at der kan indregnes en rente ved den afdragsvise betaling, da valget mellem de to betalingsformer ellers vil savne mening.

Supplerende sagsfremstilling

For Højesteret er der fremkommet yderligere oplysninger.

Forsyningstilsynet (tidligere Energitilsynet) har i en erklæring af 27. september 2018 besvaret følgende spørgsmål således:

”Spørgsmål 1:

Det bedes venligst oplyst, om I i den konkrete fusionssag har godkendt, at det fortsættende varmeværk (Lemvig Varmeværk a.m.b.a.) forrenter underdækningsbeløbet/gældsudligningsbeløbet med 7 % ved opkrævninger hos varmemeforbrugere, der har ønsket underdæknings/udligningsbeløbet opkrævet over en periode.”

”Svar:

Forsyningstilsynet har ikke godkendt en forrentning på 7 % af pristillægget hos de varmemeforbrugere, der har ønsket at betale pristillægget i forbindelse med fusionen over en årrække over den faste afgift.

Som det fremgår af sagsmaterialet, herunder Forsyningstilsynets bemærkninger til Energiklagenævnet af 15. september 2016... fandt Forsyningstilsynet, at en opkrævning med rente måtte betragtes som urimelig i henhold til varmemeforsyningsloven. Forsyningstilsynet indledte bl.a. på den baggrund en forhandling med Lemvig Varmeværk med henblik på at få bragt forholdet til ophør. Lemvig Varmeværk oplyste i den forbindelse bl.a., at samtlige gældsbreve med løbende renter ville blive annulleret. Forsyningstilsynet fandt derfor ikke grundlag for at foretage sig yderligere og afsluttede herefter sagen.”

”Spørgsmål 2:

Hvis spørgsmål 1 besvares bekræftende, bedes det venligst oplyst, hvad den konkrete forrentningsprocent er godkendt med?”

”Svar:

Som følge af svar på spørgsmål 1, er besvarelse ikke relevant.”

”Spørgsmål 3:

Hvis I, jf. spørgsmål 1 og 2, har godkendt en forrentning, bedes det venligst oplyst med hvilken hjemmel en sådan godkendelse er givet, og med hvilken hjemmel, der i givet fald efter Energitilsynets opfattelse, kan kræves rente.”

”Svar:

Som følge af svar på spørgsmål 1 og 2, er besvarelse ikke relevant.”

”Spørgsmål 4:

Det bedes venligst oplyst, om det efter jeres opfattelse er således, at varmegærket v/dets repræsentanter har oplyst til jer, at der ikke – i hvert fald for fremtiden – ville blive opkrævet renter.”

”Svar:

Under forhandlingen mellem Lemvig Varmeværk og Forsyningstilsynet, se vores svar på spørgsmål 1, oplyste varmegærket at ville annullere gældsbreve med løbende renter. Det er således Forsyningstilsynets opfattelse, at Lemvig Varmeværk hverken på daværende tidspunkt eller fremadrettet ville opkræve renter hos varmeforbrugerne.”

Af en mail af 3. december 2018 fra Forsyningstilsynet til Lemvig Varmeværk fremgår:

”Forsyningstilsynet har modtaget en anmodning om genoptagelse af den tidligere afgjorte sag om Lemvig Varmeværks opkrævning af pristillæg hos de tidligere varmeforbrugere under Nr. Nissum Kraftvarmeværk...

Forsyningstilsynet traf på daværende tidspunkt afgørelse om ikke at foretage sig yderligere, da Lemvig Varmeværk oplyste, at samtlige gældsbreve med løbende renter på 7 % blev annulleret, og pristillæg herefter blev opkrævet i overensstemmelse med tilsynets praksis.

I anmodningen om genoptagelse bemærkes, at Lemvig Varmeværk fortsat opkræver rente af pristillæg.

Jeg har fundet den fusionsaftale, der blev anmeldt den 27. oktober 2014, hvor det i § 5.5, 4. afsnit, fremgår:

”Såfremt forbrugerne i Nr. Nissum og Klinkby måtte ønske at betale det ekstraordinære tilslutningsbidrag som et tillæg til varmeprisen, udregnes beløbet som en annuitet over maksimalt 10 år, idet renten fastsættes til 7 % af den til enhver tid værende restgæld. [...]”

Til brug for vores vurdering af evt. sagsskridt, beder vi jer om en nærmere redegørelse for renteopkrævning.

Vi kan til generel orientering oplyse, at det må anses for urimeligt, såfremt der opkræves renter af selve pristillægget. Varmeforbrugerne skal betale

de omkostninger, som de foranlediger, deraf pristillægget, og prisdifferentiering skal være omkostningsbegrundet. Tilsvarende opkræves heller ikke renter af underdækninger. Hvis renten ikke vedrører pristillægget, men vedrører transmissionsledningen, der er anlagt mellem Lemvig Varmeværk og Nr. Nissum Kraftvarmeværk skal renten være den rente, som aktuelt betales for det lån, der er optaget til ledningen. Den rente indregnes som en omkostning i priserne, og ikke som et rentetillæg.”

Af en mail af 26. februar 2019 fra Lemvig Varmeværks advokat til Forsyningstilsynet fremgår:

”I forlængelse af Forsyningstilsynets besvarelse af 27. september 2018 til Højesteret, fremgår det af svaret på spørgsmål 4 som følger:

”Under forhandlingen mellem Lemvig Varmeværk og Forsyningstilsynet, se vores svar på spørgsmål 1, oplyste varmeværket at ville annullere gældsbreve med løbende renter. Det er således Forsyningstilsynets opfattelse, at Lemvig Varmeværk hverken på daværende tidspunkt eller fremadrettet ville opkræve renter hos varmemeforbrugerne.”

Indstævnte her i denne forbindelse forstået tilsynets besvarelse således, at dette alene har udtalt sig om rentespørgsmålet i en situation med *udstedte gældsbreve*. Derimod har tilsynet *ikke* udtalt sig om, hvorvidt der vil kunne kræves renter i en situation hvor gældsudligningsbidraget betales over tid som en del af den faste afgift.

Kan tilsynet bekræfte, at besvarelsen af spørgsmål 4 skal forstås som anført ovenfor?

Indstævnte har endvidere forstået tilsynets 2. led/punktum af tilsynets besvarelse af spørgsmål 4 således, at tilsynet *ikke* har udtalt sig om hvorvidt Lemvig Varmeværk *måtte* opkræve renter hos forbrugerne, men derimod om hvad der var tilsynets *faktuelle* opfattelse af hvorvidt der *blev* – eller ville blive – opkrævet renter i det konkrete tilfælde.

Kan tilsynet bekræfte, at 2. led/punktum af besvarelsen af spørgsmål 4 skal forstås som ovenfor anført?

Energitilsynet har herudover i en e-mail af 3. august 2017 [i en anden sag end den foreliggende] til advokat Uffe Bro anført som følger:

”Hertil nærmere, at såfremt gældsudligningsbeløbet betales over en år-række, vil dette ske som en annuitet som tillæg til den faste afgift, dvs. at der ikke etableres et gældsforhold/en afdragsordning som tillægges

påløbende renter, herunder ved tinglysning af forpligtelsen på forbrugernes ejendomme.”

Indstævnte forstår tilsynets besvarelse til advokat Bro således, at der dermed kan opkræves rente, når dette sker som en *annuitet* som tillæg til den faste afgift.

Kan tilsynet bekræfte dette?”

I en mail af 27. februar 2019 har Forsyningstilsynet besvaret Lemvig Varmeværks forespørgsel på følgende måde:

”Forsyningstilsynet kan bekræfte, at besvarelsen af spørgsmål 4 er forstået som anført, nemlig at Forsyningstilsynet alene har udtalt sig om rentespørgsmål i situationen med udstedte gældsbreve.

Energitilsynets mail af 3. august 2017 i [sagen] om ”Gudenådalens Energiselskab - Fusion mellem Bjerringbro Varmeværk og Ulstrup Kraftvarmeværk”, hvori Energitilsynet bemærker at tage redegørelsen af 14. juli 2017 om indbetalingsformen af gældsudligningsbeløbet til efterretning, skal læses i forlængelse af sagens akter, herunder navnlig det af Uffe Bro til Energitilsynet oplyste om, at spørgsmålet om udregning af gældsudligningsbeløb som en annuitet ikke var blevet anfægtet af hverken Byretten i Holstebro eller Vestre Landsret i forbindelse med fusionen mellem Lemvig Varmeværk og Nr. Nissum Kraftvarmeværk... Energitilsynet havde ved brev af 14. juni 2017... oplyst, at ”Det er som bekendt sekretariatets vurdering, at det vil anses for et urimeligt vilkår at påregne renter af det til enhver tid værende restbeløb, hvis forbrugeren ønsker at betale udligningsbeløbet som et tillæg til den faste afgift over en årrække.” ”

Retsgrundlag

Den dagældende varmforsyningslovs § 20, stk. 1, 5 og 7, og § 21, stk. 1, 3 og 4, jf. lovbekendtgørelse nr. 1184 af 14. december 2011, som ændret ved lov nr. 577 af 18. juni 2012, var sålydende:

”§ 20. Kollektive varmforsyningsanlæg, industrivirksomheder, kraftvarmeanlæg med en eleffekt over 25 MW samt geotermiske anlæg m.v. kan i priserne for levering til det indenlandske marked af opvarmet vand, damp eller gas bortset fra naturgas med det formål at levere energi til bygningsopvarmning og forsyning med varmt vand indregne nødvendige udgifter til energi, lønninger og andre driftsomkostninger, efterforskning, administration og salg, omkostninger som følge af pålagte offentlige forpligtelser, herunder omkostninger til energispareaktiviteter efter §§ 28 a, 28 b og 29, samt finansieringsudgifter ved fremmedkapital og underskud

fra tidligere perioder opstået i forbindelse med etablering og væsentlig udbygning af forsyningssystemerne, jf. dog stk. 7-17, § 20 a og § 20 b. 1. pkt. finder tilsvarende anvendelse på levering af opvarmet vand til andre formål fra et centralt kraft-varme-anlæg, jf. § 10, stk. 6, i lov om elforsyning.

...

Stk. 5. De kollektive varmforsyningsanlæg kan fastsætte forskellige priser til enkelte forbrugere, grupper af forbrugere og geografiske områder. Klima-, energi- og bygningsministeren kan fastsætte regler om priser i forbindelse med tilslutning af ejendomme til et kollektivt varmforsyningsanlæg.

...

Stk. 7. Det vederlag, som betales ved hel eller delvis overdragelse af anlæg omfattet af stk. 1, må hverken direkte eller indirekte føre til, at priserne for ydelser fra anlæg omfattet af stk. 1 bliver højere, end de kunne være blevet, såfremt overdragelsen ikke havde fundet sted, herunder som følge af indregning af forøgede udgifter til finansiering ved fremmedkapital, driftsmæssige afskrivninger eller forrentning af indskudskapital.

...

§ 21. Tariffer, omkostningsfordeling og andre betingelser for ydelser omfattet af §§ 20 eller 20 b skal anmeldes til et tilsyn, der er nedsat af klima-, energi- og bygningsministeren (Energitilsynet), med angivelse af grundlaget herfor efter regler fastsat af tilsynet. Energitilsynet kan fastsætte regler om formen for anmeldelse og om, at anmeldelse skal foretages elektronisk. Energitilsynet kan fastsætte regler om, at anmeldelse skal ledsages af erklæring afgivet af en registreret revisor, statsautoriseret revisor eller kommunens revisor. Energitilsynet kan give pålæg om anmeldelse.

...

Stk. 3. Tariffer, omkostningsfordeling og andre betingelser, der ikke er anmeldt som foreskrevet efter stk. 1, er ugyldige.

Stk. 4. Finder Energitilsynet, at tariffer, omkostningsfordeling eller andre betingelser er urimelige eller i strid med bestemmelserne i §§ 20, 20 a eller 20 b eller regler udstedt i henhold til loven, giver tilsynet, såfremt forholdet ikke gennem forhandling kan bringes til ophør, pålæg om ændring af tariffer, omkostningsfordeling eller betingelser, jf. dog stk. 6."

Bestemmelsen i § 20, stk. 5, svarer til § 27, stk. 2, der blev indsat i varmforsyningsloven ved lov nr. 308 af 9. juni 1982. § 27, stk. 2, var sålydende:

”Stk. 2. Der kan fastsættes forskellige priser til enkelte forbrugere, grupper af forbrugere og geografiske områder.”

I lovforslagets bemærkninger til bestemmelsen anføres det (Folketingstidende 1981-82, 2. samling, tillæg A, lovforslag nr. L 197, sp. 4900 ff.):

”Som nyt stk. 2 foreslås indført en bestemmelse, der giver mulighed for prisdifferentiering, således at D.O.N.G. A/S vil kunne prisdifferentiere regionalt over for de enkelte naturgasselskaber med henblik på at opnå ensartede naturgaspriser til samme forbrugerkategorier over hele landet, så længe de samlede indtægter kan beregnes i overensstemmelse med stk. 1. Selskaberne kan ligeledes prisdifferentiere over for forskellige forbrugerkategorier, således at industrien kan tilbydes naturgas til priser, der kan konkurrere med markedsprisen på det alternative brændsel. Selskaberne kan ligeledes give individuelle rabatter inden for samme forbrugerkategori. Dette indebærer f.eks., at selskaberne i kommuner, der anvender tilslutningspligten, kan få mulighed for at tilbyde forbrugerne særlige rabatter på naturgas eller overskudsvarme. Bestemmelsen er især begrundet i hensyn til naturgasprojektet, men foreslås også at omfatte prisfastsættelsen på leverancer af opvarmet vand og damp.

Prisdifferentiering forudsættes anvendt efter rimelige økonomiske principper.

...

Det følger af bestemmelserne i stk. 1, at der ikke kan aftales højere forbrugerpriser end sådanne priser, der indebærer, at summen af indtægterne i naturgasprojektet kan begrundes i omkostningerne i hvert enkelt salgsled med indregning af en rimelig forrentning.”

Ved lov nr. 382 af 13. juni 1990 blev bestemmelsen i § 27, stk. 2, flyttet til § 20, stk. 2. Ved lov nr. 451 af 31. maj 2000 blev princippet i reglen videreført i § 20, stk. 5.

Af bemærkningerne til § 20, stk. 5, i dette lovforslag fremgår (Folketingstidende 1999-00, tillæg A, lovforslag nr. L 240, s. 6621):

”Bestemmelsen i § 20, stk. 5, 1. pkt., svarer til den gældende varmforsyningslovs § 20, stk. 2, og er flyttet af redaktionelle grunde. Det præciseres dog, at det er anlæggene, der har kompetencen til at differentiere i prisfastsættelsen, som forudsættes at ske efter objektive og ikke-diskriminerende kriterier.”

Ved lov nr. 745 af 1. juni 2015 blev § 20 d, stk. 1, indsat i varmforsyningsloven.

Bestemmelsen, der trådte i kraft den 1. juli 2015, lyder: "Varmedistributionsvirksomheder skal stille deres ydelser omfattet af § 20, stk. 1, til rådighed for forbrugerne på gennemsigtige, objektive, rimelige og ikkediskriminerende vilkår."

Af bemærkningerne til lovforslaget fremgår (Folketingstidende 2014-15, 1. samling, tillæg A, lovforslag nr. L 177, s. 11):

"2.1.3. Levering til procesformål, prisdifferentiering og forbrugerbeskyttelse

2.1.3.1. Gældende ret

...

Varmeforsyningslovens § 20, stk. 5, indeholder muligheden for at prisdifferentiere mellem forbrugergrupper eller geografiske områder. Det betyder, at der må opkræves forskellige priser fra grupper af rumvarmebrugere, f.eks. forbrugere i boligforeninger og parcelhuse, eller i geografiske områder, f.eks. i forbindelse med fusioner. Prisdifferentieringen skal være omkostningsbestemt. Prisforskellen skal således kunne begrundes i, at levering til en forbrugergruppe eller et geografisk område påfører værket mindre omkostninger end en anden gruppe eller et andet område."

Højesterets begrundelse og resultat

Sagen angår, om det var berettiget, at Lemvig Varmeværk a.m.b.a. pålagde appellanterne at betale et gældsudligningsbeløb i forbindelse med fusionen mellem Nr. Nissum Kraftvarme a.m.b.a., Klinkby Kraftvarmeværk a.m.b.a. og Lemvig Varmeværk og i den forbindelse krævede forrentning med 7 % p.a. af den til enhver tid værende restgæld for dem, der i stedet for kontant betaling af gældsudligningsbeløbet valgte afdragsvis betaling som et tillæg til den faste varmeafgift.

Det følger af varmforsyningslovens § 20, stk. 5, at de kollektive varmforsyningsanlæg kan fastsætte forskellige priser til enkelte forbrugere, grupper af forbrugere og geografiske områder. Prisdifferentieringen skal efter loven og dens forarbejder anvendes efter rimelige økonomiske principper, og den skal ske efter objektive og ikke-diskriminerende kriterier. Prisdifferentieringen skal endvidere være omkostningsbestemt. Efter lovens § 20, stk. 7, må det vederlag, som betales ved overdragelse af et varmforsyningsanlæg, hverken direkte eller indirekte føre til, at priserne for ydelserne bliver højere, end de kunne være blevet, såfremt overdragelsen ikke havde fundet sted.

Højesteret finder, at beslutningen om at pålægge varmeforbrugerne hos Nr. Nissum Kraftvarme og Klinkby Kraftvarmeværk at betale et gældsudligningsbeløb i anledning af de investeringer, der var nødvendige for deres tilslutning

til Lemvig Varmeværk samt til udligning af forskelle i gæld m.m., var baseret på saglige, objektive, rimelige og ikke-diskriminerende grunde. Herved blev de oprindelige varmemeforbrugere hos Lemvig Varmeværk ikke belastet af udgifter m.m., der ikke vedrørte dem.

Appellanterne fik efter Lemvig Varmeværks endelige beslutning valget mellem, om de ville betale gældsudligningsbeløbet kontant som en engangsbetaling, eller om de ønskede henstand med betalingen, således at beløbet skulle betales i afdrag som tillæg til den faste afgift. Som vederlag for henstanden indregnede Lemvig Varmeværk i så fald en rente på 7 % p.a. i tillægget.

Højesteret finder, at vilkårene for betalingen ligeledes var saglige, objektive og ikke-diskriminerende. Ved indregningen af en rente på 7 % fik Lemvig Varmeværk dækket omkostningen ved det likviditetsmæssige træk, der var en følge af, at varmemærket ydede henstand med betalingen af de pågældende forbrugeres andel af den gennemførte nødvendige investering m.m. Højesteret finder, at der ikke er grundlag for at fastslå, at Lemvig Varmeværk herved fik et vederlag for den ydede henstand, som ikke var omkostningsbaseret og rimeligt. Det bemærkes herved, at en rentefri henstand ville betyde, at de øvrige varmemeforbrugere – direkte eller indirekte – ville komme til at bære en del af omkostningen ved henstanden.

På denne baggrund finder Højesteret, at fastsættelsen af det gældsudligningsbeløb, som appellanterne skulle betale, og af vilkårene for betalingen heraf er i overensstemmelse med varmemeforsyningslovens § 20, stk. 5.

Herefter, og da der heller ikke i øvrigt er grundlag for at tilsidesætte aftalerne mellem appellanterne og Lemvig Varmeværk som ugyldige, tiltræder Højesteret, at varmemærket er frifundet.

Højesteret stadfæster derfor dommen.

THI KENDES FOR RET:

Landsrettens dom stadfæstes.

I sagsomkostninger for Højesteret skal boet efter A betale 10.000 kr. til Lemvig Varmeværk a.m.b.a.

I sagsomkostninger for Højesteret skal B betale 10.000 kr. til Lemvig Varmeværk a.m.b.a.

I sagsomkostninger for Højesteret skal C og D betale 10.000 kr. til Lemvig Varmeværk a.m.b.a.

I sagsomkostninger for Højesteret skal E og F betale 10.000 kr. til Lemvig Varmeværk a.m.b.a.

De idømte sagsomkostningsbeløb skal betales inden 14 dage efter denne højesteretsdoms afsigelse.

Sagsomkostningsbeløbene forrentes efter rentelovens § 8 a.